

се отърве отъ стѣнитѣ, то на пѣтя му се изпрѣчватъ остритѣ трѣне, които заграждатъ устата на чашката и сочатъ къмъ дѣното.

— А нѣмали да се напълни чашката съ умрѣли насѣкоми и да се поврѣди отъ вонята имъ? запитахъ азъ.

— Не, отговори учителътъ, защото сладкиятъ сокъ на чашката е сѣщо като стомашниятъ сокъ на човѣка: той ги смила на хранителна кашица, която се попива въ жилкитѣ на растението и го нахранва.

— Но на ли ботаниката ни учи, че растенията се хранятъ съ сокъ, който малкитѣ имъ коренчета смучатъ отъ земята? — запита друъ ученикъ.

— Това е право, но сега ще запомнете, че има и *насѣкомоядни растения*, завърши учителътъ.

Слѣдъ това той ни показва една книга, пълна съ рисунки отъ тия растения. Азъ гледахъ съ голѣмо внимание всѣка рисунка. Най-много ми харесаха двѣ грабливи растения, отъ които едното приличаше на руска лула, а другото — на змия, кога изплѣви езикъ и се изправи на опашката си. Първото се наричало *непентесъ*, а второто — *дарлингтония*.

